

[Jes Lunde]

Vi er simpelt hen nødt til, for at det ikke skal bryde sammen administrativt, at starte fra en ende af. Derfor får vi en grænse, og det er ubehageligt, men sådan er det. Det eneste, vi kan håbe på, er, at systemet hurtigt kommer til at fungere så godt, at vi kan få grænsen ned på at være ubetydelig i løbet af forholdsvis kort tid. Det håber jeg at Det Konservative Folkeparti med den minister, der sidder på området, vil medvirke til i praksis, så vi ikke får problemer med den her regel så længe.

Det Konservative Folkeparti hævder, at det generelt er sådan, at når vi indfører en CO₂-afgift, er det at straffe dem, der har sparet meget på energien. Nej, tværtimod, de får da en større fordel af det, når energien bliver dyrere. Jo større afgift der er på energien, jo bedre og jo klogere var det, at de i sin tid begyndte at spare, for jo mindre afgift skal de faktisk betale.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Til fru Charlotte Antonsen må det nødvendigvis blive en gentagelse, fordi det var det samme spørgsmål, der blev stillet anden gang.

Den tidligere ordning på 30 pct. med tilskud til energibesparelser i industrien var efter min erindring ikke anfægtet af EF. Vi har heller ikke i udarbejdelsen af dette fået rådgivning om, at dette ville være et særligt problem i forhold til EF. Hvis det er det alligevel, er den bistand, vi har fået fra regeringen på det tekniske område, betydelig dårligere, end den burde have været, og det nægter vi at tro.

I øvrigt er sagen den, at EF-Kommissionen måske skulle koncentrere sig mere om de 10 mia. D-mark om året, der gives i støtte til kulindustrien i Tyskland, hvis det var, at man ville kigge på de ting i Europa, eller de 240 mia. kr., som Electricité de France skylder den franske stat. Hvis man skulle gå i gang med den slags, var der måske nogle mere markante eksempler rundt omkring i Europa.

Til hr. Behnke: Det med de 30 mio. kr. kan da godt være rigtigt, men det er da ikke nogen voldsom administrativ ressourcetsatsning, i betragtning af hvad der alt i alt sættes i gang med samtlige lovforslag, og en del af det er jo en investeringsmæssig startomkostning.

Til hr. Per Tærsvøl vil jeg sige, at det hele tiden har været hovedideen, at de, der er mest

konkurrencemæssigt belastet af stort energiforbrug, først og fremmest skal tilgodeses; så kommer det til at se sådan her ud.

Flemming Hansen (KF):

Med forårets store CO₂-debat i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 52 i klar erindring står vi nu i den situation, at vi skal føre dette beslutningsforslag ud i livet i form af de 8 lovforslag, der er til behandling her i dag.

Ministrene siger, at det eneste positive, der kan siges om lovforslagene i forhold til beslutningsforslaget, er, at udgiften for erhvervslivet bliver reduceret betydeligt i forhold til beslutningsforslaget. Men jeg tillader mig at spørge: Hvorfor skal vi overhovedet have øgede udgifter for erhvervslivet, alene Danmark, alene os inden for EF? Hvorfor skal vi tabe arbejdspladser? Hvorfor skal vi især ramme de mindre og mellemstore virksomheder, virksomheder, der ikke har råbt så højt som de meget store virksomheder, hvor man tydeligt kan se, at hr. Poul Nielson har ladet sig påvirke ikke mindst af dem i Vejle Amt, men de små virksomheder, som ikke har professionelle informationstjenester og en meget stærk lobbyisme; de skal altså bare betale ved kasse 1?

I øvrigt må vi konstatere, at der skal 8 lovforslag til for at gennemføre et beslutningsforslag, simpelt hen fordi det er lavet så kompliceret, at det i virkelighedens verden vil være stort set umuligt at gennemføre.

Forslagene bringer minderne frem om en heldigvis fjern fortid, da landet blev ledet af socialdemokratiske regeringer, mest af alt fordi der er tale om øgede udgifter for borgerne og erhvervslivet, men også fordi lovforslagene er så uigennemsigtige og uforståelige for alle os almindelige mennesker og desværre også for virksomhederne.

Alene det, at man er nødt til at gennemføre en række forslag for at bløde op på ulykkerne i selve lovforslaget om afgiften, bekræfter denne ulykkelige situation.

Jeg skal i det følgende afholde mig fra at gå i detaljer med hvert enkelt af de 8 lovforslag, simpelt hen fordi det alligevel ikke er muligt at forstå indholdet, og her henviser jeg bare til lovforslag nr. L 97, side 13, hvor jeg personlig finder – men jeg er heller ikke akademiker, det indrømmer jeg, hr. Poul Nielson – det ufattelig vanskeligt at forstå den beregning, der er lavet